

Běloruska

Povídka o lásce

Nebyla z hlavního města. Pocházela z podobné díry s podobným jménem, našel jsem to na mapě, Pinsk, puntík obklíčený modrými tečkami a větším počtem pomlček, skomírající SOS v neproniknutelných běloruských bažinách. Pinsk nebo Minsk, stejně se tam nikdy nepodívám, do žádné díry, už nikam.

Nejkrásnější kytky rostou na hnoji, to věděl Shakespeare i klasici před ním a po něm. Já tuhle pinskou růži utrlh na Hlavním nádraží. Vyfouknul jsem ji dvěma taxikářům a jednomu pasákovi.

Mládenci se o ni rvali jako psi o fenu. Nevím, jak na tom zrovna byla s krvácením ona, ale boxerovi crčela červená z nosu a tomu s pendrekem z obočí. Holka řvala a vysílala pohledy k Rusákovi, co opodál kouřil tenký doutník. Vyšlápnu k telefonnímu automatu a zavola fízly. Pak jsem se vrátil a zeptal se „kolik“.

Pasák kouknul na mých necelých sto šedesát a odhadl váhu, devadesát, pak si očima změřil ty vazouny, dohromady tak dvě stě kilo i víc. Začal se rusky chechtat. Pendrek kopal boxera do břicha, když se z parku před nádražím ozvala siréna.

Holka zdrhla nahoru k parkovišti, rváči do vestibulu. Postavil jsem Rusákovi do cesty břicho, a než ho stačil odstrčit, zvedl jsem mu k nosu dvě dvoutisícovky: „Na hodinu.“ Vsunul jsem mu je do kapsy koženého saka a ustoupil. Chlap neměl na vybranou, kšeft jako víno a za patama poldové. Klepnul si nehtem na hodinky, dal mi čuchnout své pěsti a zdekoval se.

Zabrzdila u mě bílá fabia, vyskočily černé kombi-nézy, a když viděly otylého, bezvadně oháklého skrčka v nejlepších letech, mlčky ukazujícího k odjezdu vlaků, běžely dál. Spěchal jsem za tou krasavicí, nemohla být daleko. A taky nebyla. Seděla v kavárně staré nádražní haly a pila kafe, na které neměla peníze. V zelených šatečkách se třásla jako účtenka v průvanu, oči jí těkaly od východu k číšníkovi a zase zpátky. Zaplatil jsem, ukázal klíčky od auta a kývnul, aby šla. Zavrtěla hlavou: „Ubili by meňa.“

Naklonil jsem se k ní: „Ja těbja ně ubiju, ja těbja ljublju.“

Otevřela pusu, zalapala, vstala, zavěsila se do mě, šla se mnou, zázrak. Jako džentlmen jsem jí podržel dveře vozu. Když nasedala, zasvítily jí pod sukní citrónové kalhotky.

Akčňák je akčňák, ale jak přijde řeč na krásu, je třeba zjemnit styl. Co jiného mi nyní zbývá než vyprávět? Vykládám si ústa lístkovým zlatem a začínám o Bělorusce.

Čekal jsem na ni dvanáct let, obcházel město, objížděl republiku. Jako starožitník mnoho cestuji a tu a tam něco koupím, občas prodám, ale jen v Praze, ve svém krámku v Křižovnické, a jenom poté, co se na vystavený kousek dosyta vynadívám. Jsem známý klenotník a sentimentální obchodník, všechny své artefakty si беру k srdci. A nejvíc ji.

Za krámem mám kvelb, kde přespávám po transakcích, když se jednání protáhnou do noci. Je tam záchod a sprcha, na elektrickém vařiči se dají připravit vajíčka, rizoto, špagety. Měl jsem tam televizi – pro uklidnění srdíčka po tom onom prodeji. Tady jsem ubytoval svou Bělorusku. Neměla nic kromě těch šatek a kalhotek, páru punočů a okopaných bot. V kapsičce pod lemem sukně ukrývala krabičku s gumkami.

V ajnclíku bylo chladno, v rozlehlém krámi teplo, a tak jsem ji posadil tam, do biedermeierského křesílka k empírovému stolku, jako nějakou princeznu. Nakrmil jsem ji špagetami, odměřil dvě deci plzně a potom, hned ten první den, jsem ji zaměstnal.

Tvrdila, že se jmenuje Irina, ale já se už v kavárně rozhodl říkat jí Kolja, té vyplašené, útlounké, dětsky vyhlížející děvence. Měla protáhlé tělo i krk, krásnou šíji s umně tvarovanou hlavičkou jako z porcelánu,

krátké světlehnědé vlasy, velké zelené oči, malý nos a pusku s luskovitými rty, za nimiž se bělaly zdravé zuby chudé venkovanky, a prsa drobná, pevná a kulatá, jak také jinak, a zadeček jako oříšek k rozlousknutí, údy lenivě dlouhé, lýtka pružná a kotníky pevné, chodidla spíše do špičky, ach, to byly nohy, jež ničím, ničím nepřipomínaly mé ropuší pracky.

Výloha byla fádni, potřebovala oživit. Odemkl jsem skříň s kostýmy. Dřevěná panna, na niž ve výkladu věšívám šperky, musela do sklepa, na její místo nastoupila Kolja. Nedíval jsem se, když se převlékala. Vybral jsem rokokovou večerní toaletu s našitými perlami. Když jsem se otočil, jenom jsem zachroptěl, stála tam v černobílé róbě s perlami na prsou i na nabírané, mašlemi zdobené sukni až na zem, s batisťovými růžemi na krátkých krajkových rukávcích, s dekoltem a korzetem poprášejícím stříbrenkou. Na hlavě jí seděla vysoká, uhlově černá paruka s perlou čelenkou a dvěma bílými pštrosími pery, na nohou měla černé semišové botky se stříbrným šněrováním a roztomilými fialkami z papier de soie. Hrdlo jí zdobila černá sametka a hranatá ametystová brož, z lalůčků uší visely taktéž ametystové, do podlouhlých krystalů broušené náušnice s temně fialovým probarvením.

Jen jsem Kolju posadil do výlohy, klesla jí hlava na hrudníček, chuděrka únavou usnula. Paruku jsem přichytil čtyřmi vlásenkami, spáčka se při tom neprobu-

dila, natočil jsem ji levým bokem ke sklu a jako loutce jí složil ruce na břicho, levou nohu jí pokrčil tak, aby ze záhybů látky čnělo nahé koleno, pravou natáhl ve směru bezvládného těla. Nato jsem vyšel z krámu, uzamkl dveře a udělal deset kroků po chodníku ke kostelu. Pak jsem se otočil a vycházkovým tempem se vracel zpět jakoby nic, u antiku mimochodem pohlédl vpravo a strnul úžasem, ach, ve výkladní skříni se předváděla živá žena v bohatém rouše, ověšená starožitnými šperky. Prsa v hranatém výstřihu se zvedala a klesala v uklidňujícím rytmu, ušmudlaným smetanovým krajkám pod sukni kontroval cípeček citrónového klína, ano, téměř dokonalé, tomu já nedokážu odolat. Vrátil jsem se do krámu, zhasl světla a usedl za pult. Pak jsem se tiše díval: mezi stěnami se zčernalými portréty podivných baronů, s mosaznými lampami na plyn a petrolej, s rytířskými přilbami a krunýři, s kostěnými vějíři, se skříňkovými hodinami, s benátskými zrcadly, s tureckými šavlemi, se šermířskými kordy a s obrovitým oboustranným mečem zářilo hedvábným svitem okno výlohy a v něm spala dívka tak krásná, uvolněná a odevzdaná, jako by byla na pravdě Boží.

Nedivil jsem se chlapům, kteří nejprve přešli kolem v jednom směru, pak se vrátili ve druhém a nakonec jsem je zahlédl potřetí, jak si z protějšího chodníku můžou oči vyčumět a jak se jim v tom slunečném odpoledni najednou nikam nechce. Překvapilo mě,

že moje panna přitahuje i ženské, jež se málokdy tváří pohoršeně, spíš udiveně, až na tu, která mi náhle vtrhla do krámu; byla to škaredá tlustá Američanka s mužským knírkem pod nosem a pánským kufírkem v ruce. Čekal jsem zuřivou přednášku o zneužívání mladých dívek, ale ona se zeptala, kolik stojí ty ametystové náušnice, co má moje modelka v uších. V duchu jsem počítal: mám je za dvacet tisíc, řeknu bábě padesát a dostanu pětatřicet.

Sedmdesát, vylítlo ze mě, ani jsem nevěděl jak. Otevřela kufírek a bez mrknutí oka mi vypsalala šek, telefonicky jsem ho zkontroloval, byl v pořádku. Když jsem své Bělorusce vytahoval náušnici z lalůčku, baba přihlížela se zrychleným dechem a zvlhlým chmýřím pod nosem. Natáhla tlapu a vzala dívku za bradu, ale já pohotově řekl: „I'm sorry, madame, but she's mine, you see.“ Cha, to jsem jí vytřel sluch. Jen jsem však sáhl po druhé náušnici a už už ji táhl z ouška, mužatka po ní hrábla a vyrvala ji ven svou pazourou. „Au!“ vyjekla Kolja dokonalou češtinou a z lalůčku skanula rubínová krůpěj. S výrazem prohnání šmelináře vyfučela ta sadistka do jarního podvečera a byl klid. Obchod, kterého jsem nelitoval. Alespoň tehdy ne.

Za kšeftík, který mi přihrála pouhým svým spánkem, jsem Kolje věnoval zapůjčenou ametystovou brož a pozval ji na večeři k Poslednímu soudu. Opila se tramínem a pak na mě vrhala pohledy vlhké vděčnosti. Slíbil jsem, že jí obstarám pracovní povolení

a nový pas. Naklonila se ke mně přes kostkovaný ubrus a mokrou pusou mi políbila pařát.

„Skazku, golubčik,“ řekla. „Pažalsta raskazivaj.“

Zaskočilo mě to. „Něžnaju,“ zakoktal jsem. „No něco těbje pokazivaju, chočeš?“ Oči jí zasvítily jako holčičce. Dovedl jsem ji zpátky do krámu, a než se za dvěma záchoda vyčurala, zapnul jsem v kvelbu přehrávač a zastrčil do něj disk s mým milovaným filmem. Pak jsem Kolju usadil do židle, přehodil přes ni pléd a nakázal svému kůzlátku, aby dopředu do krámu nechodilo, nikomu neotvíralo, ani kdyby škemral, a zhaslo a spláchno na záchodě, až půjde spát. Ale už mě neslyšela, očima hltajíc *Pannu a netvora*, ten věčný černožlatý příběh. Tiše jsem za sebou zamknul a nechal ji tam.

„Těbě ponravilos?“ zeptal jsem se ráno, když mi padla do náruče. Srdce jí bilo až v krku, ale hlavinka náruživě kývala a pusinka vášnivě šepotala: „Dva raza smatrela.“

Děvče má podobné zájmy, liboval jsem si a vinul ji k sobě, až v ní praštěly kosti. „Nesu ti snídani, golubičko. Jsi jako za groš kudla.“ Upřela na mě psí oči.

Seděla ve výloze celý týden a o čtvrtinu mi zvýšila tržby. Jenže jako všechno, i tohle mě přestalo bavit a začal jsem si lámat hlavu, jak Kolju využít ještě o něco líp. Měla nádherný krk, pod jehož bělí, když otočila hlavu, jaře hrály svaly a zoufale vibroval život.

Uchopit hrdlo do prstů, co dovedou sevřít jako katovy kleště, taková krása!

Okřikl jsem se a sám sobě vyřal polfček, poctivě, až to mlasklo, a jestli nevíte, jaké to je, vyzkoušejte to a nešetřete se, nic lepšího pro sebe nemůžete udělat. Rázem byl ze mě ten starý lidumil, navíc se mi rozsvítilo v hlavě. Dostal jsem bohulibý nápad vzít Kolju mezi lidi.

V Domě módy jsem nakoupil drahé hadry, lehoučké, letní, protože jaro vrcholilo a od řeky, tak jako každý rok, se pomalu zvedal pach semene. Kolja se oblékla do nových věcí. Italské dámské botky na tlusté podrážce v sobě mísily přizemnost s dobrým vkusem. Z hnědých kalhot s pasem spadlým na boky čouhal vršek běloučkových sportovních gatěk s třemi modrými pruhy. Břicho bylo nahé a triko bílé, velmi krátké, přiléhající k tělu jako k ovoci slupka. Šperky jsem vynechal až na dvě drobnosti: oranžový safír ve tvaru mandelinky, vmáčknutý s nevelkým násilím do dívčina pupíku, a perlovou šňůru, kterou jsem jí zavěsil na krk až na Václaváku. Nedostatkem ozdob pak vynikl jak Koljin křehký půvab, tak pod bradičkou starožitný obojek, mosazný kroužek po ušlechtilém zvířeti jménem Rea, legendární vysoké setřít feně knížete Schwarzenberga.

Šli jsme, já vpředu a ona za mnou, způsobně na vodítku. Kupodivu jsem se nesešel s pobouřením, jaké bych čekal, Poláci, Ukrajinci, Italové ani Holanďani

houfující se pod patronem se nedali vytočit a jenom se za námi vyjeveně otáčeli, ženy zaskočeně, muži se závistí. Kolja dělala jakoby nic, tvářila se jako turistka s vágním zájmem o výlohy plné zlata a křišťálu. Užívali jsme si to, já mírně popotahuju za vodítko dlouhé přesně jeden metr, Kolja cupitá za mnou krok sun krok a dává pozor, aby mi nepřišla paty lakýrek. Ta opatrnost mě dojímala, vždyť to nedělala ze strachu, jen z touhy nebýt na obtíž, a přesto vyhovět mému rozmaru. Když nás zastavil policajt a zeptal se jí, jestli nechce těch šaškáren nechat, nepromluvila ani slovo, aby neprozradila svou zpropadenou nepřijemnou blbou problematickou totožnost, ale vlepila mi pusou na pleš, po níž už stékaly pramínky svědivého potu. Ach! Gesto bylo tak láskyplné, že polda sekl čelem vzad a zmizel, zatímco já, zkoprnlý tou krásou duchapřítomnosti, jsem dívku poplácal po vyšpuleném zadku. Venčil jsem ji tak ještě půl hodiny a potom ji zavedl do půjčovny, aby si za odměnu něco vybrala. Zvolila film pro celou rodinu, *101 dalmatinů*, a pak mě oddaně následovala do mého kvelbu. Zapnul jsem přehrávač a uvařil pár vajec, které jsem pak nakrájel na kolečka a doprostřed žlutých terčů navršil po kopečku červeného kaviáru. Vypadala ta večere jako krvácející oči, ale Kolja nevnímala nic než strakaté pejsky na obrazovce a jedla jak slepá. Tím skončil vydařený den. Vlastně bych měl něco dodat: cestou zpátky jsme v Karlovce potkali tu americkou

ženštinu, jednu ametystovou náušnici si nesla v uchu, druhá skončila bůhví kde. Její boltec byl tak tučný, že bránil šperku v přirozeném houpání, koneckonců to nevypadlo o nic hůř, než když jalovici pověsí na ucho plastový trojúhelník s číslem chovu.

Na Václaváku nás zahlédl doktor Rops, známý kunsthistorik, a zkazka o tom, jak se procházím s Rusanou na špagátě, brzy oblétna Prahu. Všichni mí přátelé jsou znalci krásy a není divu, že se nemohli dočkat, až nymfku spatří na vlastní oči. A tak jsem rozeslal dvanáct pozvánek na večírek pořádaný v mém antiku a na každou vlastnoručně připsal: bude to absolutní podívaná.

Byla to ovšem také věc vysoce delikátní a já začal pochybovat, jak se k ní postaví Kolja. Rozhodl jsem se ji vyzkoušet. Pár dní po slavném špacíru jsem ji v biedermeierském křeslíku opil sektem, „Moskovskoje igristoje!“ zavýskla a za dvacet minut vypila téměř vše, já jenom olízl uzoučkou skleničku ze sbírek Kinských, postavil ji na stříbrný antverpský podnos vedle druhé sklínky a prázdné lahve a poslal s tím Kolju do kvelbu. K závěsu došla s jistotou, snad trochu přihnuta jako věž v Pise, ale s tácem v jedné obdivuhodné linii s hladinou Vltavy, ovšem pak se po mně ohlédla, zavrtěla zadkem a poslala mi vzdušnou pusu, a to už se starožitné i užitkové sklo řítilo na podlahu a střepy se natolik promíchaly, že by je nepřebrala ani má Popeluška.

„Prestuplenie i nakazanie, ty znaješ?“ přistoupil jsem k ní se vztyčeným prstem.

Zahanbeně přikývla a špitla: „Čítala v škole.“ Ohnula se přes pult a vyhrnula šatečky, čekajíc rozverně bacání, ale to se tedy děvče spletna. Poručil jsem, ať zůstane tak a odešel dozadu, kde mám za falešným Mařákem schovaný trezor. Vyndal jsem z něj středověkou dýku se střenkou vykládanou jaspisy a acháty, trojbokou misericordii patřící kdysi samotnému Janu Očkovi z Vlašimě, biskupovi a příteli otce vlasti. Stáhnul jsem dívce kalhotky a podepsal se jí tenkou čepelí na holou kůži půlek, zanechav v nich svůj monogram, vlevo M a vpravo U, iniciály mezi měšťany respektovaného, ve sběratelské branži úctu budícího jména Max Unterwasser. Bylo trochu krve, „němnožko,“ uklidnila mě Kolja, čtyři kapky vlevo a tři vpravo, a já je hravě, na jeden zátah, slízl svým chundelatým jazykem. Dívka byla statečná a já nabyl jistoty, že sobotní párty pro lidi z branže nemůže skončit neúspěchem.

Večírek začal úderem deváté. Před krámem hořely pochodně, ve výloze stál gramofon na kliku, na něm se pod obrovskou zaprášenou troubou točila černá deska s Maríí Callas, zpívající tesknou árií lapeného ptáčka. Kdo ke mně vešel, vstupoval patřičně naladěm.

Byla to pochopitelně pánská záležitost, ale pozval jsem také dvě dámy; jednu známou galeristku a jednu

příjemnou novinářku, kterou jsem pravidelně potkával na vernisážích. Nechyběl ani doktor Rops. Když se společnost usadila do měkkých, šarlatově polstrovaných vyřezávaných židlí, dovezených pouhý den předtím z chátrajícího zámku v Kostomlatech, rozdál jsem hostům dvanáct míšeňských talířků s rozličným obsahem. Tu byla půlka avokáda s krevetovou majonézou, tam krabí salát s řapíkatým celerem, jinde šunkový závitok s křenovou šlehačkou, vedle zas zapečené rajče plněné žampionovou paštikou. Každá z pochoutek byla jiná a všechny jsem je ukuchtil sám. Nyní jsem vyzval hosty, aby si mezi sebou lahůdky měnili – vždyť dobře vím, že nikdo nejlí všechno – a kochal se přihlížením, jak všichni škemrají o dozlatova vypečené holoubě, které ukořistila pohledná novinářka, a jak se přesto každý tvrdošijně drží svého a nechce černého Petra v podobě matně opalizující, nezrovna čerstvé říční škeble, nabité zavařenými brusinkami a sekanými černými olivami, jež zcela náhodou vyšla na mého konkurenta, nafoukaného antikváře z Karlovky. Sekt ovšem neminul nikoho, tentokrát žádné sovětské bublinky, ale francouzské šampaňské Dom Perignon 1998, brutálně suché.

Pojedli a popili, začali se ošívát a Rops se zeptal, kde mám tu ruskou krasavici. „Běloruskou,“ opravil jsem a dodal, že Kolja se musí připravit. Rozdál jsem hostům likérové pralinky, zapnul expresní kávovar a na gramofonu roztočil Beethovenovu *Osudovou*;

Newyorskou filharmonii řídil v šíleném tempu Arturo Toscanini. Nato jsem před pultem zatáhl starorůžový sametový závěs, zhasl lustr a odebral se dozadu.

Počkal jsem na finále první věty symfonie, rozhrnul jsem oponu a zvedl jehlu z gramodesky.

Hosté zatajili dech, úředník z magistrátu upustil fajánsový šálek s kávou, ozvalo se třesknutí a kletba nad opařeným nártem. V šedomodrém cigaretovém kouři, ve svitu dvou žlutých secesních lampiček, za hrobového ticha ležela na pultě Kolja. Opřala se o lokty, hlavu a trup zvednuté, nohy však ještě výš, ležérně opřené o mechanickou kasu. Neměla na sobě žádné šaty, ani kousíček prádla, a přece nebyla nahá. Gestem jsem vyzval hosty, aby se zvedli a přistoupili blíž. Udělali kolem nás kruh, stále ještě oněmělí tou krásou a snad taky trochu, ovšem opravdu jen aby se neřeklo, nenadálým vzrušením.

Osm stejných velkých náušnic, osm světlounce zelených smaragdů zasazených ve žlutém zlatě, neviselo Kolje z oušek, ale přímo z krku, pěkně kolem dokola v úrovni ohryzku, kam je už odpoledne zabodly mé dětsky tučné, jemné pařátky znalce skutečného umění; zrudlá kůže hrdla jí dávno zmlčněla, ošetřená lihovou tinkturou a hojivou masťou z heřmánku a měsíčku lékařského.

„Náhrdelník z náušnic,“ zachvěl se něčí hlásek a naběhlá ruka se natáhla ke Koljinu ozlacenému, osmaragdovému hrdlu, až jsem po ní musel dvakrát

seknout autentickou Ančerlovou taktovkou, teprve potom se nenechavka stáhla zpět, do přítmi kolem pultu, do teplé intimity kapsy manšestrových kalhot.

Stejně jako krk jsem Kolje propíchl i bledé prsní bradavky, nikoli osmi náušnicemi, ale dvěma brožemi z bílého zlata, tvarovanými do kosočtverce a vykládanými drobnými sivými diamanty.

„Brilantová podprsenka,“ hlesla galeristka a zřetelně jsem slyšel, jak polyká nasucho, zaskočená silou touhy po té bolestivé krásě.

„A pohleďte sem, pánové a dámy,“ řekl jsem tónem cirkusového kouzelníka, „takovéto erotikon jste ještě neviděli.“ A jemným, hladivým pohybem jsem Kolje vklouzl dlaní mezi nohy.

V tmavé prohlubni klína se zablýštl pohádkový poklad. Galeristka zesinala. Doktor Rops zasténal. Novinářka zaskřípala zuby.

Stydké pinské plátky stejně jako zrůžovělý poštěváček měla Kolja provlečené náramkem z červeného zlata.

„Vážené publikum, jak si vysvětlujete toto mysterium?“ cenil jsem na ně chrup a pásl se pohledem na těch vyděšených, vytřeštěných očích. „Piercing je passé, hledíte na vrcholný exponát bodyartu. Spatřil snad kdokoli z vás vystrojenější vulvinku?“

Nikdo nekývl na souhlas, nikdo nezavrtěl hlavou, všichni jen zírali na šperk, jímž byl náramek ozdoben, na tygří oko, béžový kámen vybroušený do tvaru oční

bulvy, poznamenaný ušlechtilou oranžovohnědou skvrnou, jež zarážejícím způsobem upomínala na oční duhovku. Kámen byl provrtaný skrz naskrz a držel na kovu volně jako korálek, a aby se nesvezl do strany, bylo po obou stranách zlato náramku zploštělé. A jakže jsem jím prošpikoval svou křepelku? Tajemství šéfkuchaře.

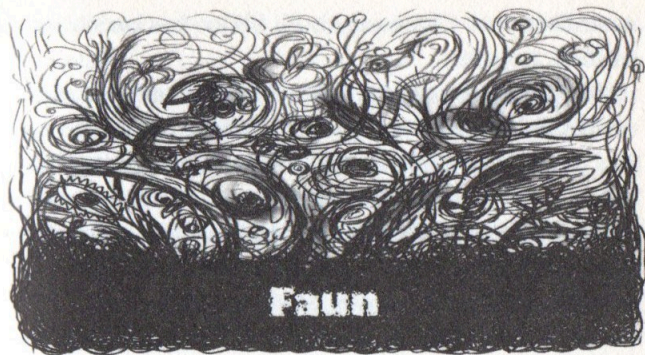
Ve chvíli, kdy právě nad tímhle hosté žasli, mrkl jsem na Kolju a Kolja mrkla na mě. Mezi nohama vytryskl pramen a tygří oko se roztočilo jako mlýnek na potoce. Antikvář z Karlovky, ksicht až u dívčinyh kolen, dostal zásah do nosních dírek, ale sprška neminula nikoho z nás, ani ty ženy, ani historika Ropse, ani mě ne, byli jsme v tom namočení jeden jako druhý, ovšem nyní se poznalo, kdo je mezi námi kunstitiliky Šavel a kdo Pavel, neboť pokropení hokynáři utíkali z krámu jak trhovci vypráskaní z chrámu, zatímco skuteční znalci umění a krásy dál fascinovaně civěli na roztočené, nezdolným proudem ostřikované tygří oko.

Leč kde se vzala, tu se vzala, snad číhala venku za výlohou a někdo nechal při úprku otevřené dveře, snad se k nám spustila z provaziště jako fantom v opeře, avšak náhle byla mezi námi, ona božská postava, deus ex machina, nikoli šéf ruského gangu, ale ta americká baba, jež se s kuffirkem pod paží konečně přihnala vyčistit Augiášův chlív. Doktor utrpěl kuffrový záhlavec, galeristka facku, antikvář z Karlovky

kopanec mezi nohy. Mě si nechala nakonec, a poslední, co jsem spatřil, byla Kolja, jak se v hrůze kutálí z pultu, chřestíc vši nádherou, již jsem jí vpravil do těla. Potom se zablýskl popravčí meč, jejíž dvě mocně rozhořčené ženské tlapy strhly ze zdi, a rozžal v mé nehodné hlavě poslední světlo, následované strašlivou tmou.

Hlavu mi na Františku dali dohromady, oči už ne. Nevím, kam se poděla Kolja, možná je v Dallasu, možná zpátky v Pinsku, možná navěky cestuje v kupé expresu Praha-Vídeň jako zapomenutý deštník, možná ji někdo opravdu zamordoval a zavinutou do starého peršanu odhodil do kontejneru před domem. Ale nelhal jsem, když jsem jí tenkrát na nádraží vyznal lásku: miloval jsem ji tak, jako každý estét zbožňuje krásné věci, a přestože krásu ani ošklivost už nikdy nespatřím, nelituji ničeho a upřímně přeju Kolje, pokud je naživu, aby si za mě, ve vlastním těle odnesené šperky koupila muže, který pochopí, že byla stvořena k obrazu Božímu. Podle toho ať s ní nový pán naloží.

2002

*Starý faun z vypálené hlíny
se šklebí na svém trávníku,
jak věštil by, že do hodiny
dospěje k svému zániku.*

P. Verlaine

Bydlel jsem u kamaráda, který odjel za prací na Západ a do Čech se vracel jen o Vánocích. Dlouho jsem chodil s Helenou. Nyní uběhla řada měsíců, co jsme si řekli, že se vezmeme. Ale pro sňatek nebyl důvod, leda že by měla dítě. Začala o tom mluvit. Já jsem byl s životem spokojený, potomek mi nechyběl. Ona bez něj najednou nemohla být. Těšila se, že budeme tři. Potom i mě ta představa začala bavit. Dokonce mě trochu nadchla. Koupil jsem za ušetřené peníze ojeté auto. Vytkla mi to – přednost má pořádné bydlení, teď, když nás bude víc. Už jsme nemluvili jen o sobě; oběma se v puse zabydlel